

- **De stille gangbewaker** - zit hier waarschijnlijk langer dan wie dan ook, zegt geen woord. Vaak een man van dertig à veertig jaar oud, het type dat je 's nachts in een steegje tegenkomt en blijft aanstaren.
- **De rebel** - uitermate chagrijnig, ziet het allemaal niet zitten, heeft zijn of haar woordje klaar tegen de verpleging. Hoog IQ, waarschijnlijk vanaf dag één bezig met een ontsnapingsplan.
- **Het gezelligheidsdier** - lijkt veel te vrolijk om hier te zijn, mogelijk manisch, wil iedereen onder de arm nemen. Ligt niet goed bij de rebel.
- **De depressieveling** - voortreffelijk duistere humor, veel te eerlijk, een en al donkere wolk.
- **De maffiabaas** - meestal bedekt met tattoos, bemoeit zich met elk gesprek, vaak wat ouder, kettingroker, sjanst met de verpleging.
- **De te normale** - wordt vaak verward met de verpleging, lijkt te normaal om suïcidaal te zijn, ziet zijn of haar tijd hier als een gratis opleiding.

Tot die laatste categorie behoor ikzelf. Mijn verblijf in de psychiatrie was fascinerend en cruciaal. Het hielp niet dat ik mezelf wijsmaakte dat ik undercover onderzoek deed. Ik ontdekte een blind spot in de camerabewaking, links-achter in de tuin. Nog geen idee waarvoor ik die nodig

zou hebben, maar het was goed om te weten dat hij er was.

Ook deed ik onderzoek naar manieren om mezelf van kant te maken tijdens mijn verblijf op de PAAZ:

Ironisch genoeg mogen er geen messen of scherpe objecten in onze buurt zijn, maar krijgen we tijdens creatieve therapie wel een vlijmscherpe passer in handen.

Tja, welkom op de PAAZ

Bovenstaande tekst is een fragment uit mijn eerste opname. Inmiddels ben ik gepromoveerd tot gevorderd PAAZ-patiënt - geen eretitel, maar ach, je moet iets met je tijd hier. Sommige mensen verzamelen postzegels, anderen trauma's. Ik blijf een natuurtalent in het laatste.

Met een bonte verzameling verslagen, rapportages en losse flarden herinneringen - sommige scherp als glasscherven, andere vaag als een droom na een middagdutje - heb ik alles bij elkaar geraapt om er een boek van te maken. Geen literair meesterwerk, maar een overlevingsgids. Dé survivalgids voor een psychiatrische opname. Want als ik hier steeds weer moet bivakkeren, kan ik net zo goed een plattegrond tekenen. En als je durft verder te lezen, zul je zien dat ik dat ook wel degelijk heb gedaan.